

อยากจะหลับตาลงที่ดวงน

หงทั้งที่ใจคงว่าคืนหน้าใหม่

สงสารขวัญลอยคว้างแคว้งทางไกล

ใครหนอใครจะรับขวัญอย่างวันเคย

กับความดีของเขาเราเริ่มซึ้ง

ท่าทางซึ่งเคร่งขรึมซึมและเฉย

ดวงดาวราวเหมือนเมฆนิลเกินเลย

เพราะมันแผยทุกสิ่งหยิ่งหยามกัน

เสียงท่มท่มนุ่นนวลชวนให้คิด

แม้เพียงนดกสุใจเล็กไหวหวั่น

คำวอนหวานปานน้ำทิพย์ที่จิบนั้น

ปลอบใจเราทุกวัน... ผ่านทุกคืน

๑๑

แต่แล้วเหมือนฟ้าฟาดบาดใจนัก

คนเคยรักเปลี่ยนใจไปเป็นอื่น

รักเจ้าเอ๋ยเคยหวังว่ายังยืน

หลายครืนต่อหน้าไอ้อาลัย

คนเคยหวังว่าเราหลงเขามาก

“อย่าหลงเชื่อลมปาก .. อย่ากษ้าใหม่” ?

เราเมินหน้าไม่เดียงเสียงของใคร

เมื่อมันใจเท่านั้นมันก็พอ

นานเท่านั้นสิ่งที่เราเข้าใจรอบ

“คนรู้จัก” เขาตอบปลอบใครหนอ

เสียค่ายคนปลอบขวัญที่ผ่านรอ

นึกแล้วท้อสำหรับรักภักดีข้างเดียว

‘ความมืดในความคำนึง’

อัศนี ยา ยุปานนท์